

X2346529

Yd
4100

G E S T A
Q V E D L I N B V R G I

S V B
S A X O N I B V S A V G V S T I S

B R E V I T E R E D I S S E R E B A T ,
C V M A D

A C T V M O R A T O R I V M
D E

H E N R I C O A V C V P E

R E V E R E N D I S S I M A E S E R E N I S S I M A E Q V E P R I N -
C I P I S E T A B B A T I S S A E

M A R I A E E L I S A B E T A E

D I E N A T A L I ,

X X I . M A R T I I , M D C C X X X I I . A B H O R A P R I M A
P O S T M E R I D I E M

I N A V D I T O R I O M A I O R I

H A B E N D V M

O B S E R V A N T E R H V M A N I T E R Q V E
I N V I T A R E T

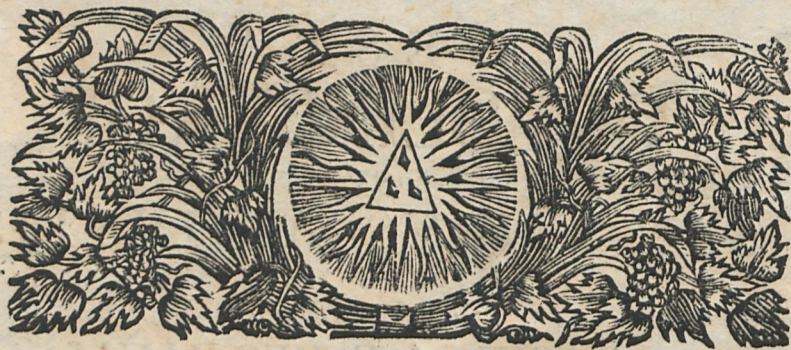
M . T O B I A S E C K H A R D V S ,

I L L . Q V E D L . R .

Q V E D L I N B V R G I ,

T Y P I S G O D O F R E D I H E N R I C I S C H W A N I I ,
A V L . T Y P O G R .

X

Quedlinburgensis ciuitas suam Henrico Aucupi debet originem, qui vt Ditmarus auctor est, a) *ex fundamento eam construxit*, siue Theseus ille Germaniae diuersis ex pagis coniunxerit, siue de nouo condiderit eam. Ipse Henricus *villam, propriamque hereditatem*, b) Otto II. *castellum*, c) Albericus Regis *praedium*, d) Chronicon *Quedlinburgense metropolitani*, e) Witechindus *locum celebrem*, f) Michael Boie-mus *veterem Ducum Saxoniae sedem* appellat. g) Certe ex eo tempore frequens fuit hospitium summorum Germaniae Principum, rerumque gestarum. Io. CONR. DETERICUS scribit: *quae vrbs Quedlinburgensis postulat quodam iure sibi multa deberi Imperatorum comitia.* h) Verum si esset, quod scribit laudatus modo Dieteri-

- a) Leibnit. Tom. I. p. 328.
b) Gundling de Henrico Aucup. p. 309. 313.
c) D. Kettner Dipl. 14.
d) ad an. 937.
e) Leibn. To. II. p. 382.
f) Meibom. To. II. p. 662.
g) Schurzfl. Diff. 29. p. 11.
h) Hist. August. Imp. Sax. in Ottone III. p. 36.

tericus, i) & ante eum Gassarus k) Conradum I. obiisse Quedlinburgi, commendasset hic Principibus regni praesentibus Henricum Aucupem, vt eum designarent successorem, quae sane rerum gestarum vel princeps esset. Atque haec etiam fuisse mens videtur Ill. Gundlingio. Nam pro argumento reconciliatae inter vtrumque amicitiae habet, quod *Quedlinburgi Conradus ab hostium insidiis se tutum credidit*. Iterumque scribit, Henricum eo tempore Quedlinburgo abfuisse, cum Imperii insignia, gladius, diadema atque sceptrum, ei traderentur; neque enim opus fuisse Eberhardi protectione, si Dux eo in loco praesens fuisset. l) At alibi deteximus fontem erroris atque ostendimus, quod ciuitas *Wilinaburg*, in qua sepultum fuisse Conradum scribunt Witechindus atque Conradus, Urspergensis Abbas, occasionem praebuerit eam transformandi in *Quitelingeburg*, quomodo Heruagius etiam edidit in Witechindo, obseruante Illustr. LEIBNITIO. m) Post pugnam enim cum Arnolpho in Baioaria reuertit Conradus in patriam suam, quae Franconia fuit, & longiori confectus infirmitate obiit. Mortuo Conrado frater Eberhardus, vti iussus erat, imperii insignia transtulit ad Henricum, Saxoniae Ducem, qui aegrotanti Conrado non adfuerat, quod Conradus Urspergensis, Albertus Stadenfis & Albericus diserte testantur. In aucupio tum fuisse occupatum Henricum, indeque ei haesisse *Aucupis* nomen, Siffridus, Bodo aliique tradunt. n) Si hic Quedlinburgi, prima rerum gestarum haec erit. At Brunsvigam

A 2

- i) Compend. Histor. p. 284.
 k) Illustr. Menckēnii Scriptor. rer. Germ. To. I. p. 1376.
 l) de Henrico Aucup. p. 61. 72.
 m) To. I. script. Brunsv. p. 223. Leuckfeld Antiq. Halberstad. p. 124. Conradus Urspergensis p. 208 conf. Miscell. Lips. CXXI.
 n) Dietericus in Henr. Aucup. p. 14. Gundling l. c. p. 24.

vigam alii, alii Stauffenbergam nominant. Veri autem simile est, locum hic ab aucupio dictum a singulari potius re gesta, quam iuuenili aues capiendi studio nomen seruasse; praesertim cum frequens hic fuerit. Sed mitimus dubia. Anno DCCCCXXII. Henricus Auceps monasterii Corbeiensis priuilegia rogatu Reginae filique Henrici confirmat. o) Anno DCCCCXXIX. idem Henricus praesentibus Ottone filio episcopis regnique proceribus dotalitium Mathildae Reginae constituit, in quo Quedlinburgum primum tenet locum. p) Posteaquam dotis loco obtinuit Quedlinburgum Mathildis Regina, id egit, vt ornamenta ei conciliaret. Propositum atque constitutum cum esset Henrico, monasterium condere, vt sua suorumque memoria ibi perennaret, Principesque in consilium adhiberentur, quo loco conuenienter id fieret, Quedlinburgum hi nominarunt, sine dubio quod Reginae gratum id esse cognouerant. q) Placuit consilium, probatumque fuit, neque tamen ab Henrico perfectum. Nam haud multo post abiit Bothfeldam venatum, vbi feбри correptus, eaque liberatus perrexit Erfordiam, & in Principum conuentu filium Ottonem declaravit successorem. r) Hinc digressus est Memelebiam, *castellum* vocant Luitprandus, Albertus Stadenfis, Chronographus Saxo, alii, nulla facta mentione monasterii, quod Otto II. demum condidit, vbi morbo denuo correptus anno DCCCCXXXVI. obiit, & deportatus Quedlinburgum ante aram Petri, quod ipse voluit, sepultus fuit. s) Dietericus *memorabilis*, inquit,

o) Gundlingius l. c. p. 308.

p) D. Kettner Antiqu. Quedlinb. p. 2. I. G. Eccard Geneal. Saxon. p. 29. Gundling. l. c. p. 39. 40.

q) Auctor vitae Mathildis apud Leibnit. To. I. p. 196.

r) loco cit.

s) Leibn. To. I. p. 197. Conr. Vrspergensis p. 214. Gundl. l. c. p. 252. 259. f. Perreuer. Schamelius *Histor. Besch. des Klosters zu Memleben*. p. 97. f.

quit, *vrbs Quedlinburgum, quae ossa tegit, monumentum-
que seruat in basilica S. Petri.* t) Mathildis, Regina vi-
dua, cum perfecisset monasterii structuram, Otto M. a.
DCCCCXXXVII. societatem sanctimonialium confir-
mat, luculenta bonorum facta donatione, eamque soli
Caesari subiectam declarat, & potestatem concedit e-
ligendi Antistitam, quam Abbatiam regalem & in o-
mni Saxoniam praecipuam appellat Monachus Pega-
uiensis. u) Diemoth, Antistes Winethusensis soli-
citata fuit a Mathilde, vt subditam sibi congregatio-
nem Quedlinburgum transferri consentiret, quae pri-
mum renuit, postea vero postulante Ottone M. con-
sensit. x) Mathildis, Ottonis M. filia, dicitur materno
amore complexa sanctae Pusinnae in Winathusen famu-
lantes, etsi non construxerit monasterium. y) Super-
fuit igitur monasterium, & in eo religiosae virgines.
Hinc videtur posse colligi, non ipsam Abbatissam Die-
moth Quedlinburgum fuisse translata, sed tantum-
modo ei subiectas sanctimoniales quasdam, propterea
quod *non possent illic diutius demorari, nisi sustentarentur
adiuuamine regali.* z) Anno DCCCCXLIII. Henricus,
Ottonis M. frater, qui haud ita pridem veniam rebello-
nis obtinuerat, denuo cum Saxonibus quibusdam con-
spirauit Quedlinburgi, dum festos Paschatis hic Otto
celebrauit dies. Conuentum erat interimere Regem,
& Henrico imponere diadema, cui mater Mathildis et-
iam fauebat, eumque throno potiri ante optarat, quam
Ottonem destinarat parens Henricus, quod Ditmarus &
auctor vitae Mathildis prodiderunt. a) Natus erat ille

A 3

Hen-

t) in Henrico Aucupe §. 13. p. 76.

u) Kettneri Antiqu. Quedl. n. 3. p. 5. Mon. Pegav. p. 288.

x) Vita Mathild. Leibn. Tom. I. p. 196. 197. Gundlingius l. c. p. 244. 248.

y) Leibn. Tom. II. p. 284.

z) Vita Mathild. l. c.

a) Leibn. Tom. I. p. 196. 199. 328.

Henricus patre iam Rege, eoque sibi potius regnum de-
 beri existimabat, quod ei Ottonis inimici suggererant, b) vti olim Xerxes Persarum, & Ptolemaeus Philadelphus Aegypti Reges eo nomine obtinuerunt regnum. Princeps conspiratorum Ericus, pater Hildivaldi, Halberstadtensis Episcopi, quod Chronographus Saxo indicat, pugnans interiit, reliqui supplicio sunt affecti, & inter eos Luitharius, auus Ditmari, postea Merseburgensis Episcopi, Henricus anno post in gratiam receptus, & rogatu matris ducatu Bauariae donatus fuit. c) Sub idem tempus dissensio orta est Ottonem inter & matrem Mathildem, eo quod delata erat, quasi nimia benignitate in pauperes *regalis census opulentiam* consumpsisset; compulsa etiam fuit, vt dotales regiones, eoque Quedlinburgum vel maxime, relinqueret, & *sacro se velamine* consignaret. Sed cum minus prospere suas res ageret Otto M. eaque propter tristis esset admodum, suafu sacerdotum ac principum Regina Editha admonuit Ottonem, vt in gratiam cum matre rediret, cui aurem quoque praebuit. Misit itaque Episcopos, Duces, Comites & sapientissimos militum, qui cum honore reducerent matrem, quae cum aduenteret, Otto & Editha Regina vnaque Henricus magno comitatu obuiam ei procefferunt, matremque *sanctam Dei* introduxerunt in dotales regiones, haud dubie Quedlinburgum, & sicut dignum erat, primam constituerunt. d) *Sacro velamine* se Mathildis iussa consignauit, & *sancta Dei* vocatur. Num inde licet colligamus, quod ipsa praefuerit hic religioso coetui, (nam filia

b) Chronogr. Saxo ad a. 939.

c) Witichindus L. II. p. 649. Chronogr. Sax. ad a. 943. 968. Chron. Quedl. p. 279. annum 941. nominat; sed vna rebellio Henrici alteram mox excepit, hinc Conradus Urspergensis p. 219. velut vnam recenset. Auentinus Annal. Boior. L. V. c. I. §. 4. §. 5. Leuckf. Antiq. Halb. p. 179. f.

d) Vita Mathildis p. 199. 200.

filia Mathildis incerta) cum praeter morem haud sit veterum, vt conditricis monasteriorum ipsae ea rexerint, quod exemplis probat Ill. I. G. Eccardus. e) Anno DCCCCXLII. Mathildis, Ottonis M. filia, Antistitae hic obtinuisse dignitatem traditur. f) Sed tum nondum ea nata fuit, quod recte obseruauit Gundlingius. g) Nam Otto M. matrem Mathildis Adelheiden, secundum Chronicon Quedlinburgense, duxit a. DCCCCLI. quem annum Leibnitijs atque Gundlingius definiunt, quo contendit in Italiam, secundum Albertum Stadensem vero an. DCCCCLII. Chronographus Saxo & Albericus annum DCCCCLIV. denominant. h) Hos vt mittimus, ita facile conciliatur Albertus Stadenfis cum Chronico Quedlinburgensi, quia auctor vitae Mathildis scribit, quod Otto liberatam Adelheiden secum duxerit per ciuitates Latinorum, & cum miram eius perspexisset prudentiam vitaeque integritatem, sibi thori iunxerit foriam. i) Nata est Mathildis Antistita a. DCCCCLV, vt habet Chronicon Quedlinburgense, k) quod facile confirmatur e vita Mathildis, vbi auctor scribit, quod *per longum tempus regni solium possederunt, cum regalis soboles primum procreata, puella Mathildis, quam secundum matris vortum contubernio sanctimonialium Quedlinburgensium Otto coniunxerit.* l) Quod si vero vndecimo aetatis anno praefecta fuit Abbatisa, quod Chronographus Saxo scribit, m) incidet hoc in annum DCCCCLXVI. Atque hunc diserte nominat peruetustum Chronicon Saxonicum

- e) Albericus Chron. ad ann. 968. Gundlingius l. c. p. 47. Eccard, Histor. Geneal. Princ. Sax. p. 27.
 f) Kettner Quedlinb. Kirchen-Histor. p. 23. 33.
 g) loc. cit. p. 250. h) Ad d. an. i) Leibn. Tom. I. p. 201.
 k) Leibn. Tom. II. p. 280. Error est apud Albericum, quod Otto II. hoc anno sit natus.
 l) Leibn. Tom. I. p. 201. m) ad a. 999. Leibn. Tom. II. p. 284.

cum apud Ill. Gundlingium, ex quo refert, quod praesentibus patre Ottone M. matre Adelheide, auia Mathilde, fratre Ottone II. Rege, cunctisque Saxoniae optimatibus atque praefulibus fuerit inaugurata. n) Anno DCCCCLXV. Otto M. hic Ecclesiae Osnabrugensi, & anno post Comiti Mamaconi luculentam fecit donationem. o) Anno DCCCCLXIIIX. Mathildis Regina obiit hic Quedlinburgi d. XIV. Martii, & vt ipsa iussit, in templo Seruatii ad latus Henrici coniugis, non Halberstadtii, quod Baronius scribit, sepulta fuit. p) Anno DCCCCLXXIII. Otto M. pascha hic celebravit, vbi legati Graecorum, Beneventanorum, Hungarorum, Bulgarorum, Danorum, Slauorum aliorumque conuenerunt, & per dies XVII. substitit. q) Vere Dietericus scribit: *solenniter consueuerunt celebrare festa in diuersis Germaniae, Italiae & Galliae locis Imperatores & Reges, idque praesentibus plerumque proceribus quibusdam imperii, Ducibus, comitibus, - - vnde etiam inter consilia de rebus regni ab historicis non frustra recensentur.* r) Turbatum vero gaudium Imperatoris fuit obitu Hermanni Billingi, quem Ducem Saxoniae constituerat, multumque adamabat. Nec multo post obiit Otto M. non tamen Quedlinburgi, quod Peccensteinus & Dietericus, s) neque Viennae, quod Egnatius scribit, t) sed Memelebiae,

n) loc. cit. p. 250. Leuckf. antiqu. Halberst. p. 228.

o) Meib. Tom. I. p. 749. 750.

p) Albert. Stad. & Necrolog. Fuld. an. 969. nominant, vita Mathild. To. I. Leibn. p. 206. 208. Chronogr. Sax. ad h. a. Mon. Bened. add. Chron. Montis Sereni p. 288. Leuckf. Antiq. Halb. p. 233.

q) Witichindus L. II. p. 662. Conr. Vrsperg. p. 214. Chronogr. Saxo & Dietericus ad d. a. Annal. Hild. Leib. Tom. I. p. 719. Chron. Magd. Meib. T. II. p. 276. Leuckf. Antiq. Halb. p. 249.

r) In Ottone III. p. 37.

s) Theatr. Sax. P. II. p. 178. Dietericus emendauit memoriae lapsum, in Ottone M. p. 163. 167. conf. Breuiar. histor. p. 292.

t) de Rom. Principibus p. 613.

lebiae, vbi tertia feria ante Pentecosten subito correptus morbo exspirauit. Error itaque est, cum in Necrologio Fuldenſi VII. Idus Decembr. mortuus ſcribitur. u) Anno DCCCCLXXXIV. cum Otto II. Romae obiiffet, & Otto III. puer Aquisgrani iam eſſet vnctus in Regem, Henricus Dux Bauariae, Henrici iam olim rebellis filius, hic paſcha celebrauit, magnusque fuit Principum conuentus; ibi a quibusdam Saxoniae Principibus Rex fuit electus iſte Henricus. Alii vero Principes, in quibus Ekkihardus I. Marchio Thuringiae, qui fidelis poſtea nomen meruit, Ottonis ſtudebant partibus, & praeualebant. Quia vero Regem puerum quaſi captiuum tenebat Henricus, Adelheidi a viae, Theophaniae matri, & Mathildi Antiftitae, ex Italia reuertentibus Principes Saxoniae, Thuringorum, Slauro- rumque occurrerunt, pro Ottone pugnaturi; qua re factum, vt ſuis reddiderit Principem Ottonem, quos vni- uerſos inter acclamantium vota hymnosque cleri ac po- puli recepit Quedlinburgum. x) Anno DCCCCLXXXV. pa- ſchalis ſolennitas ab Ottone III. concelebrata hic fuit, poſt- quam Henricus veniam delicti precatus erat Francofurti & obtinuerat, vbi quatuor Duces ſolennia fecerunt officia Dapiferi, Camerarii, Pincernae ac Stabularii, quae tamen munera hereditaria tum non fuerunt, nec fidem faciunt, quod tum Auguſtiſſimum iam fuerit confirmatum Electro- rum collegium, quod inde nonnulli colligunt. y) Anno DCCCCLXXXVI. Mathildis Antiftita monaſterium S. Mariae dicatum conſtruxit, vt monumentum eſſet Germani fratris, Ottonis II. z) Anno DCCCXCI. Theophania Auguſta cum

B filio

- u) Chron. Sax. ad d. a. Conradus Vrsperg. p. 224. Annal. Hild. Leibn. To. I. p. 719. To. III. p. 765. Boeclerus Hiſt. ſec. X. p. 281. Schameliuſ I. c. p. 117.
 x) Ditmarus Lib. IV. p. 348. Annal. Hildesh. Leibn. T. I. p. 719. Chr. Sax. ad d. a. Albericus ad a. 983. Ditericus in Ottone III. p. 16.
 y) Ditmarus p. 349 Dietericus in Ottone III. p. 37.
 z) Chronogr. Saxo ad h. a. Chron. Quedl. ad h. a. p. 281.

filio Ottone III. paschalem hic celebrauit solennitatem, cui Thufcorum Marchio Hugo, Slaorum princeps & complures Europae Principes interfuerunt, & munera obtulerunt. a) Anno dccccxcv. Otto III. post expeditionem, quam in Slaorum terras susceperat, excipitur Quedlinburgi ab Antistita Mathilde, eiusque soror Adelheidis in magna Praefulum aliorumque praesentia sacro Virginum ordini adiungitur. b) Anno dccccxcvii. instauratum & amplificatum a Mathilde Antistita templum multis praesentibus Praesulibus sancto dedicatur Seruatio. c) Anno dccccxcix. d. vi. Febr. obiit hic Mathildis, Ottonis M. filia, per annos xxxiii. summa Sacerdos, & ad caput aui sui Henrici in templo Seruatii sepulta fuit. Meibomius atque Gundlingius annum dccccxcvii. emortualem fuisse scribunt; sed eum, quem diximus, Chronographus Saxo & Chronicon Quedlinburgense diserte definiunt. d) Magna fuit Mathildis apud Principes auctoritate, & egregia elogia meruit, cui Otto III. in Italiam abiens paullo ante curam imperii in Germania commiserat. Eodem anno dccccxcix. in Archangeli Michaelis festiuitate eius in locum solennissime praesentibus cunctis regni primatibus inaugurata fuit Adelheidis, Ottonis II. filia, vt e serie Antistitarum expungenda sit Mathildis soror, quae tum iam nupta erat Comiti Ezoni. e) Non multo post eodem anno, nempe XVI. Decembris, non millesimo, quem Meibomius nominat, mater Augusta Adelheidis decessit, non tamen Quedlinburgi, sed in monasterio Salinensi. f) Anno M. Otto III. in monte cum sorore Adelheide celebrauit coenam

a) Chronogr. Saxo, Chron. Quedl. h. a.

b) Chronogr. Saxo & Chron. Quedl. h. a. quorum eadem sunt verba.

c) Ibidem ad d. a.

d) Ad d. a. conf. Ditmarus Leibn. T. I. p. 356. Leuckf. Antiq. Halb. p. 307.

e) Leibn. T. II. p. 119. 283. Chron. Saxo d. a p. 210. Kettnerus Antiq. Quedl. p. 153. Leuckf. Antiq. Halb. p. 207. f.

coenam Domini, Parasceuen, sabbatumque sanctum, & Dominicam noctem resurrectionis. Iphis horis matutinis in curtem suam rediit, vt expectationi senatus plebisque satisfaceret, totamque illam hebdomadam regiis muneribus transegit. g) Frequentior curia fuit, in qua causam suam agi voluit Praesul Magdeburgensis, ad quam tamen non venit. h) Anno MIII. Henricus II. pascha hic celebrat, & non multo post cum Augusta S. Seruatii diem festum, qui in XIII. diem Maii incidit, festiue obiit. i) Anno MXIIX. idem Imperator cum Episcopis & vtriusque sexus Principibus diem Palmarum apud sororem Adelheiden Antistitam solenniter celebrauit. k) Anno MXXI. Henricus III. & Augusta d. XXIV. Septembr. cum frequentissimo splendidoque Praesulum ac Principum comitatu interfunt basilicae dedicationi, quae solennissima fuit, & fuse describitur in Chronico Quedlinburgensi. l) Haec fere sunt Quedlinburgi gesta praecipua sub Augustis Saxonicae gentis. Omitto diplomata hic data, quae saltem praesentiam Imperatorum Augustaeque familiae loquuntur, atque ostendunt, quod locum hunc praesentia sua frequenter collustrarunt. Praefari haec volui, cum essent nonnulli disciplinae nostrae Alumni, iuuenes literarum vere studiosi, ciues nostrates, vnum si excipias, qui in arenam literariam prodire, & dicendi specimen edere, suamque vna laetitiam, quam natalis Reuerendissimae Serenissimaeque Principis, MARIAE ELISABETAE, Heredis Noruegiae, Ducis Slesuico-Holsatiae, reliqua, Dominae nostrae Clementissimae, ciuibus affert, testificari vellent, dicturi

B 2

de

f) Leibn. To. I. p. 267. Chron. Saxo ad d. a. p. 211. Meib. T. I. p. 696.

g) Chron. Sax. & Chron. Quaedl. h. a.

h) Chron. Sax. p. 212.

i) Chronogr. Sax. Chron. Quaedl. h. a. Kettner Quaedl. Kirchen-Historie p. 107.

k) Chron. Sax. & Chron. Quaedl. ad d. a.

l) Leibnit, Tom. II, p. 293. D. Kettnerus Antiquit. Quaedlinb. p. 157.

de HENRICO AUCVPE, auctore huius Dioecesios, cui post longam seriem praeest Summa Sacerdos. Ita vero diuisa est opera: primum CHRISTOPHORVS HENRICVS *Heidner*, Quedlinburgensis, de *Electione Henrici Aucupis*; deinde CHRISTOPHORVS CONRADVS *Eggert*, Quedlinburgensis, de *Eius virtutibus*; tertio IO. ANDREAS ERNESTI, Nordhufa-Thuringus, qua in vrbe, quae pars dotalitii pariter fuit, Mathildis Regina fatetur, quod saepe iucunde vixerit, atque enixa sit Gerbergam & Henricum, m) de *Eius meritis in Germaniam*; & quarto CHRISTIANVS HENRICVS *Zeit*, Quedlinburgensis, de *Eius meritis in Quedlinburgum*, omnes latino sermone soluto dicent. His succedet CAROLVS ANTONIVS *Rönig*, Quedlinburgensis, carmine Germanico Serenissimae Principi *diem natalem gratulaturus*. Dies huic penegyri destinata est XXI. Martii ab hora prima post meridiem. Cui vt Patroni atque Fautores interesse dignentur, suaque praesentia perhonorifica magis excitent ac confirment nostros oratores, suamque laetitiam coniungant, omni, qua fieri decet, studio atque humanitate etiam atque etiam rogamus.
 P. P. Quedlinburgi, die XX. Martii,
 clō lō cc xxxii.

m) Leibn, Tom. I. p. 205.

A.K. 135,18.

X2346529

Yd
4100

G E S T A
QVEDLINBURGI

SVB
SAXONIBVS AVGVSTIS
BREVITER EDISSEREBAT,
CVM AD

ACTVM ORATORIVM
DE

HENRICO AVCVPE

REVERENDISSIMAE SERENISSIMAEQVE PRIN-
CIPIS ET ABBATISSAE

MARIAE ELISABETAE

DIE NATALI,

XXI. MARTII, MDCCXXXII. AB HORA PRIMA
POST MERIDIEM

IN AVDITORIO MAIORI

HABENDVM
OBSERVANTER HVMANITERQVE
INVITARET

M. TOBIAS ECKHARDVS,
ILL. QVEDL. R.

QVEDLINBURGI,
TYPIS GODOFREDI HENRICI SCHWANII,
AVL. TYPOGR.